

samed behrenği PÜSKÜLLÜ (ÇINGIRAKLI) DEVE

DESTANLAR VE MASALLAR
Masal

çeviren: deniz canefe resimleyen: mustafa delioğlu

22.
BASIM

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

samed behrenęi
PÜSKÜLLÜ
(ÇINGIRAKLI)
DEVE

çeviren: deniz canefe ■ resimleyen: mustafa delioğlu

raýın koordinatörü: ipek şoran
düzelti: nurten sönmezcan
kapak ve iç tasarım: gözde bitir tufan
tasarım uygulama: gelençül erkara

1. BASIM: 2000

22. BASIM: 2000 adet, Eylül 2023

ISBN 978-975-510-969-5

24 sâet der hâb u hîdârî

o can sanat raýınları a.ş., 2000

tüm hakları saklıdır. tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
raýıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

can sanat raýınları raýım ve dağıtım tic. ve san. a.ş.

raýıncı sertifika no: 43514

maslak mh. eski büyükdere cad. iz plaza no: 9/25 sarıyer, istanbul

telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

baskı ve cilt: melisa matbaacılık raýıncılık san. ve dış tic. ltd. şti.

sertifika no: 45099; adres: maltepe mah. davutpaşa çiftnehavuzlar sk.

no:16 acar san. sit. zeytinburnu, istanbul

Bu kitabın sahibi:

samed behrenği

çocuk öyküleri ve masalları yazmış, masallar derlemiş, azerbaycan türkçesiyle farsça arasında çeviriler yapmış iranlı bir yazar. haziran 1939'da tebriz'de doğdu. iran'ın azerbaycan kesiminde on bir yıl köy köy dolaşarak öğretmenlik yaparken, bir yandan da tebriz üniversitesi'nde gece derslerine girerek ingiliz dili ve edebiyatı eğitimi gördü. halkının toplumsal, ekonomik ve folklorik yapısını halkının içinde yaşayarak inceledi. bu arada azerbaycan ve iran halk edebiyatından derlemeler yaptı, masallar yazdı. 1968 yılında aras ırmağı'nda ölüsü bulununca, yüzerken boğulduğu söylentisi yayıldıysa da, buna pek inanan olmadı.

yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

BİR ŞEFTALİ BİN ŞEFTALİ, BİR VARDI BİR YOKTU, BU GELEN KÖBOĞLU'DUB,
KÜÇÜK KARA BALIK, SEVGİ MASALI, ULDUZ KIZ'IN KABÇALARI,
ULDUZ KIZ'IN KONUŞAN BEBEĞİ

Sevgili okuyucular,

“24 Huzursuz Saat” öyküsünü size bir örnek olsun diye yazmadım. Amacım çevrenizdeki çocukları daha iyi tanımanız ve onların sorunlarına çözümler düşünmeniz.

Samed Behrengi

Şayet Tahran'da başıma neler geldiğini yazacak olursam bu ciltler dolusu kitap edecek ve belki de can sıkıcı olacaktır. Bu yüzden yalnızca son yirmi dört saati anlatacağım ki o kadar yorucu olmasın. Elbette babamla benim niçin Tahran'a geldiğimizi de anlatmam gerek size.

Babam aylardır işsizdi. Sonunda annemle kardeşlerimi evde bırakarak Tahran'a gittik. Kasabamızdan şehre göçüp orada iş bulmayı başarmış tanıdıklarımızdan yardım görmeyi umuyorduk. Tanıdıklarımızdan birinin bir buz tezgâhı vardı. Bir başkası kullanılmış giysiler alıp satıyordu, öbürüyse bir portakal satıcısıydı.

Babam da bir el arabası bulup seyyar satıcı olmayı başardı. Soğanlar, patatesler, salatalıklar ve

başka sebzeler satarak hem bize az da olsa yiyecek sağlıyor, hem de köydeki anneme bir şeyler göndermeye yetecek kadar kazanıyordu. Ben kimi zaman babamla birlikte dolaşılıyor, kimi zaman sokaklarda bir başıma gezip ancak geceleyin onun yanına dönüyordum. Arada sırada sakızlar, nazarlıklar ve bu tür başka şeyler sattığım da oluyordu.

Gelelim Tahran'daki son yirmi dört saatimin öyküsüne.

O gece Kâsım, Ahmet Hüseyin, piyancı Ziver'in oğlu ve ben, bir saat önce bankanın önünde bizimle arkadaş olan iki çocukla birlikteydik.

Biz dördümüz bankanın önündeki merdivenlerde oturmuş zar atmak için nereye gideceğimizi tartışırken iki yeni çocuk gelip yanımıza oturmuştu. İkisi de bizden daha büyüktü. Birinin tek gözü kördü. Ötekinin yeni, siyah ayakkabıları vardı ama pantolonundaki delikten kirli bir diz dışarı çıkmıştı. Bu ikisi bizden daha kötü durumdaydılar.

Dördümüz birden çaktırmadan yeni ayakkabılara bakmaya başladık yan gözle. Sonra çocuğun yüzüne de biraz göz attık. Birbirimize bakıp fısıldaştık: "Arkadaşlar, dikkatli olun, çünkü yanımızda bir ayakkabı hırsızı var."

Çocuk bizim bakışlarımızı fark etmişti, hemen sordu: "Nedir derdiniz? Ömrünüzde hiç ayakkabı görmediniz mi?"

“Bırak şunları Mahmut,” dedi arkadaşı. “Görmüyor musun, bunların giyecek donları yok. Zavallıcıklar, nasıl ayakkabı alabilsinler ki?”

“Haklısın, sormak aptallıktı,” diye onayladı Mahmut. “Gözümün önünde yalınayak oturuyorlar, ben de kalkıp ömürlerinde ayakkabı görmüşler mi diye soruyorum.”

Tek gözü kör arkadaşı, “Herkesin babası seninki gibi para döküp oğluna yeni ayakkabılar almıyor,” dedi.

İkisi de kahkahalarla gülmeye başladılar. Biz dördümüz donup kalmıştık. Ahmet Hüseyin, Ziver’in oğluna baktı. İkisi birden Kâsım’a baktılar. Sonra üçü de dönüp bana baktı: “Ne yapalım? Şunları sepetleyelim mi, yoksa bize takılmalarına, böyle gülüp durmalarına, bizimle alay etmelerine izin mi verelim?”

“Seni hırsız!” diye diklendim Mahmut’a, “Ayakkabıları çalmışsın!”

İkisi de kahkahaya boğuldular. Kör Göz yanında oturan arkadaşını dirseğiyle dürterek, “Sana demiş miydin Mahmut?” diyordu, “Ha ha!.. Ne demiştim ben sana?.. Heh heh... Heh... Heh!”

Her renkten arabalar yolun üzerine öyle dip dibe park etmişlerdi ki sanki önümüzde bir duvar vardı. Sonra tam karşımdaki kırmızı bir araba motorunu çalıştırdı, önümde caddeyi görebileceğim kadar bir yer açtı.

Cadde, tampon tampona kaplumbağa gibi ilerleyen, bir yığın gürültü çıkarıp kargaşa yaratan her türden taşıtla tıklım tıklım doluydu. Taksiler, arabalar, otobüsler. Hepsi birbirlerine gösteriş yapıyor, bağırıp çağırıyorlardı sanki. Bence Tahran yeryüzünün en kalabalık noktasıdır, bu cadde de Tahran'ın en kalabalık yeri.

Kör Göz ve arkadaşı gülmekten bayılacaklardı neredeyse. Onlarla kapışalım diye dua ediyordum. Yeni bir küfür öğrenmiştim, en ufak bir gerekçe yakalayabilsem onu kullanmak istiyordum. Mahmut'un bana tokat atmasını istiyordum. O zaman öfkelenebilir, "Bana vurdun öyle mi? Yumurtalarını bıçakla doğrarım! Bana ha!" diyebilirdim. Aklımdan bunları geçirirken Mahmut'u yakasından yakalayıp bağırdım: "Şayet hırsız değilsen o zaman bu ayakkabıları sana kim aldı?"

Bu kez gülmediler. Mahmut çabucak kendini kurtarıp, "Toz ol ufaklık, sen ne dediğini bilmiyorsun," dedi.

Kör Göz "Bırak şunu Mahmut," deyip aramıza girdi. "Gecenin bu saatinde kavga çıkarmak istemezsin. Gel işi tadında bırakalım."

Dördümüz hâlâ onları pataklamak istiyorduk. Ama Mahmut ve Kör Göz yalnızca şakalaşmak, biraz gülmek istiyorlardı.

"Bak kardeşim," dedi Mahmut bana, "bu gece

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

YAŞ

10

11

12

+

samed behrenği

PÜSKÜLLÜ

(ÇINGIRAKLI)

DEVE

küçük Latif ve “çingiraklı deve”nin
unutulmaz dostluğu...

Latif'in babası aylardır işsizdir. baba-oğul,
anneyi ve kardeşleri köyde bırakıp büyük umutlarla
başkent Tahran'a giderler. babası bir tezgâh açar,
Latif de çalışmaya başlar. küçük yaşta omuzlarına
binen bu ağır yükü hafifleten bir şey vardır onun
için: çingiraklı deve. her akşam, el ayak çekilince,
oyuncak dükkânının önünde buluşur, konuşurlar.

Ancak bu kitapta okuyacağınız buluşma,
çok farklı olacaktır...

CAN
ÇOCUK

ISBN 978-975-510-969-5

9 789755 109695